

Cum reușești să te lași de păcat

1 Petru 4.1,2

James Butler Stoney

© SoundWords, Online începând de la: 20.09.2018, Actualizat: 23.09.2018

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: 1 Petru 4.1,2

1 Petru 4.1,2: Astfel dar, fiindcă Hristos a pățimit în trup, înarmați-vă și voi cu același fel de gândire. Căci cel ce a pățimit în trup, a sfârșit-o cu păcatul; pentru ca în vremea care-i mai rămâne de trăit în trup, să nu mai trăiască după poftele oamenilor, ci după voia lui Dumnezeu.

Ce este păcat?

Înainte să putem trata corect subiectul referitor la odihna față de păcat, trebuie mai întâi să înțelegem ce este păcat. Păcat este fărădelege. Păcat este acțiunea sau intenția de a acționa după voia mea proprie. „Pofta, când a zămislit, dă naștere păcatului.” Păcatul a pătruns când Eva, contrar cuvântului lui Dumnezeu, a acționat în concordanță cu părerea și voința ei proprie. Nu a fost așa, că ea ar fi făcut ceva josnic din punct de vedere moral; și aceasta nu diminuează cu nimic faptul că a fost un păcat, căci acțiunea Evei contribuia foarte mult la avantajul ei propriu și o va înălța în rangul în creație. Este important să se vadă că păcatul nu se limitează la aspectul imoral sau la ceva josnic. Este foarte simplu ceva contrar voii lui Dumnezeu, și s-ar putea să fie păcate grave care din punctul de vedere omenesc par plăcute și avantajoase. Saul din Tars a trăit cu conștiința foarte bună și era fără cusur în ceea ce privește dreptatea care se primește prin Lege, și cu toate acestea el era cel mai mare păcătos, căci cu tot prestigiul lui moral era contrar lui Dumnezeu în ce privește voința și fapta.

Un gând prostesc este păcat. Ce nu este din credință, este păcat. Cu un cuvânt: „Fiindcă gândirea firii păcătoase [cărnii] este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, căci ea nu se supune legii lui Dumnezeu și nici nu poate”; „Nimic bun nu locuiește în mine, adică în firea mea”; „Gândirea cărnii este moarte”; „Cei care sunt în carne nu pot să-l placă lui Dumnezeu.” Deoarece în carne [firea pământească] nu este nimic care să fie bun, dacă i se permite să gândească sau să acționeze, deja păcatul este prezent. De aceea este tot una, dacă este comportarea cea mai nobilă sau cea mai dăunătoare, ea este simplu independentă de Dumnezeu și în fond este o preferare a drumului propriu față de calea lui Dumnezeu. Și realmente, deoarece nu poate exista decât o singură cale corectă, este clar că este păcat, dacă firea pământească [carnea] acționează sau gândește pentru sine.

Delimitarea între păcat și nevoile naturale

Desigur noi trebuie să diferențiem între revendicările corpului cum ar fi foamea, frigul, etc. așa cum Creatorul l-a creat pe om, și dorințele cărnii și ale duhului, care sunt născociri ale omului. Dumnezeu a creat pe om sincer, dar el a căutat multe șiretlicuri. Când voința omului urmărește vreo idee de felul acesta, aceasta este păcat; căci cu toate că în sine însuși ea poate să nu fie rea, totuși faptul că ea este căutată sau savurată independent de Dumnezeu face din ea un păcat.

Nimic bun în carne

Dacă deci vedem că în carne de la cap până la picioare nu este nimic bun, cum vom putea noi

atunci reuși să renunțăm la păcat? Este evident că din carne nimic bun nu poate rezulta, căci în ea nu este nimic bun. Izvorul este stricat și astfel singura cale de a curma cu păcatul, respectiv de a renunța la el, este ca noi să supunem morții păcatul în carne, aceasta înseamnă să lăsăm să devină realitate ceea ce în Scriptură este numit „mort față de păcat”. Punctul, la care eu trebuie să ajung mai întâi, este acela, că în carnea mea nu este nimic bun și dacă ceva bun trebuie să vină din mine – ceva, care este plăcut lui Dumnezeu –, atunci acesta trebuie să vină din afara cărnii, și anume de la Duhul lui Dumnezeu. Trupul cu o voință [proprie, independentă] în el, acesta este carnea; trupul fără o voință [proprie, independentă] în el, acesta este slujitorul lui Hristos.

Să ții carnea în moarte

Cu ajutorul harului eu am primit prin Hristos iertarea păcatelor mele. Dar carnea ca principiu al păcatului este încă în mine, dar în unul căruia i s-a iertat. Primit în Hristos, cu o natură și o viață nouă în El și ca templu al Duhului Sfânt eu nu pot savura poziția mea nouă, dacă nu renunț la păcat. „Dacă zicem că n-avem păcat, ne înșelăm singuri”, și cu toate acestea nu mă comport potrivit cu starea în care m-a așezat harul, dacă nu sunt mort față de păcat. Mărimea harului Său mi-a fost arătată, pentru ca să nu păcătuiesc, așa cum spune Ioan. „Vă scriu aceste lucruri ca să nu păcătuți.” Nu este suficient pentru mine că eu doresc după sfințirea adevărată sau știu că am o natură divină. Eu trebuie să țin carnea în moarte. Eu trebuie să mă înarmez cu „același fel de gândire” – acesta este moartea –, „căci cel care a suferit în trup, a sfârșit-o cu păcatul” (1 Petru 4).

Nu este nici o cale pentru îmbunătățirea cărnii, ea trebuie ținută în moarte. Eu trebuie să învăț în primul rând, că eu am fost răstignit cu Hristos. Ca să zicem așa Dumnezeu a terminat prin judecată la cruce cu omul vechi, pentru ca trupul păcatului să fie dezbrăcat de puterea lui. De aceea eu sunt mort înaintea lui Dumnezeu. „Voi ați murit și viața voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu” (Coloseni 3.3), dar eu sunt viu în Hristos, legea Duhului m-a eliberat de legea păcatului și a morții. Cu toate acestea carnea este în mine și ea poartă împotriva Duhului, și cu toate acestea Duhul triumfă. Dacă umblu în Duhul, nu voi împlini poftele cărnii. Poftele sunt prezente, dar lor nu le este permis să se manifeste. Dacă ele n-ar fi prezente nu ar fi nici o luptă a pofteilor și nici un succes al Duhului. Cum ar putea fi succes, dacă nu ar fi adversar? Eu am fost acum așezat în libertate – nu, eu sunt chemat să acționez ca om liber –, să tratez carnea mea ca pe ceva față de care nu sunt dator. Și nu numai aceasta, ci dacă eu trăiesc potrivit cărnii, eu voi muri, dar dacă prin Duhul omor acțiunile trupului, voi trăi.

Păcate făcute inconștient

Deci primul motiv pentru problema mare a multora este necunoașterea cu privire la ce este păcat. Ei nu știu aceasta, și astfel ei nu sunt în stare să-l recunoască [în viața lor], căci conștiința nu poate să se simtă afectată, dacă nu este nici o simțire cu privire la lipsa de sfințenie. Cu toate acestea pot lua naștere pagube pentru suflet, cu toate că momentan el nu este conștient de motivul pentru aceste pagube. Citim: „Când cineva, fără să știe, se va atinge de ceva necurat, fie de cadavrul unei fiare sălbatice necurate ..., el este totuși necurat și vinovat” (Leviticul 5.2).

Noi venim în contact cu unele lucruri necurate, și cu toate că aceasta întristează pe Duhul Sfânt din noi, nu este nici o durere pentru conștiința noastră, deoarece noi nu avem nici o lumină în privința lor, și astfel rămâne îndrăzneala noastră înaintea lui Dumnezeu, inima noastră nu ne condamnă (vezi 1 Ioan 3.20,21). Cineva poate suferi de un mare egoism sau să aibă contacte multe cu o persoană „moartă” și el nu este conștient de aceasta. Dacă ar fi conștient și cu toate acestea nu condamnă egoismul lui și nu renunță la el, aceasta ar însemna o conștiință rea și orice părtășie va fi întreruptă. Sunt numai păcate conștiente, de care conștiința poate lua act, dar ele sunt pagubele inconștiente ale sufletului, și cu cât ești mai spiritual cu atât ești mai vigilent, ca să nu vii în contact cu păcatul.

Să trăiești în Duhul

Aptitudinea de a vedea ce este păcatul este în funcție de felul cum eu trăiesc în Duhul, și la fel cunosc și opusul. Cât de des s-a constatat mai târziu că ceva era păcat, despre care atunci nu se știa nimic.

Doi pași importanți

1. Primul pas spre adevărata cunoaștere este să te detești singur ca fiind total stricat și incapabil să faci sau să cauți ceva bun potrivit cu Dumnezeu.
2. Al doilea pas este apoi, atunci când am descoperit un păcat, să renunț la el, suferind în carne.

Poftele

Pentru a clarifica puțin mai bine căile false pe care noi încercăm deseori să renunțăm la păcat, voi numi unele păcate speciale. Sunt două grupe de păcate: una, poftele, care trebuie omorâte, cealaltă, felul de comportare, la care trebuie să renunțăm. Lăcomia de exemplu este o poftă, și anume este păcatul cel mai obișnuit și deseori cel mai mult scuzat. O dorință necontrolată de a obține ceva este slujire la idoli. Dacă un suflet este în această stare, a primit pofta, și este păcat, cu toate că probabil dorința nici nu a fost împlinită sau a ajuns să fie exercitată.

Deci felul de a se lăsa de ele nu constă numai în a te ruga, chiar dacă o faci cu cea mai mare hotărâre, ca pofta să fie înlăturată. De asemenea nu este suficient să eviți lucrurile sau situația care hrănesc pofta. Cu toate că noi nu putem aduce o astfel de problemă suficient de clar înaintea Domnului și nu putem evita cu suficientă băgare de seamă orice loc și orice împrejurare unde pofta este excitată – totuși aceasta se poate perpetua de la an la an, fără să se renunțe cu adevărat la ea. Dimpotrivă, s-ar putea ca tocmai aceste exerciții, cu toate că ele sunt destul de reale, ne dau măsura de eliberare, care liniștește pentru moment conștiința, dar cu siguranță va urma o poftă mult mai profundă. Nu este o renunțare la păcat. De asemenea nu este nicio biruință asupra păcatului numai prin credință. Dacă ar fi așa, atunci în mine nu ar fi, așa cum este îndreptățirea prin credință, nici o experiență a vieții prin Duhul, nici o purtare cu noi, în trupul nostru, a omorârii lui Isus, pentru ca și viața lui Isus să fie arătată în trupul nostru (2 Corinteni 4.10).

Păcatul trebuie declarat ca fiind o chestiune care nu poate fi permisă. Existența rădăcinilor lui, carnea, nu trebuie nici tolerată nici unanim recunoscută. Astfel ea nu este numai un păcat special, pe care îl resping, ci insist ca acest teren de cultură al tuturor păcatelor, carnea, trebuie să fie mort, așa cum ea este moartă înaintea lui Dumnezeu cu privire la mine. Trebuie să fie suferințe în carne, căci altfel nu va fi renunțare la păcat.

Ce înseamnă suferințe în carne?

Dacă văd fructe și mi se trezește pofta, dacă constat că aș putea lua din ele fără să fiu descoperit, atunci am păcătuit, chiar dacă nu am luat din ele; pofta a luat naștere. Dar dacă eu am un simțământ de durere în loc de satisfacție, de îndată ce văd ce aș putea face, atunci eu sufăr în carne: am permis păcatului care este în ea.

Un lucru este de la sine clar: noi vom avea simțământul pentru întunericul sau păcătoșenia unei pofta numai atunci când am văzut ceva din contrastul mare față de natura desăvârșită care era în Hristos. [Aceasta înseamnă: dacă nu văd cât de sfânt este Hristos, nu va fi nici o îngrozire cu privire la păcătoșenia faptei mele sau a gândurilor mele. Însă cu cât mă preocup mai mult cu Hristos și ființa Lui, cu atât mai mult îmi dau seama de starea mea de păcătoșenie și cu atât mai mult mă îngrozesc de mine însumi. – remarca redacției] Natura Lui sfântă nu s-a lăsat sedusă nici măcar de oferta cea mai ademenitoare, la care El ca Om nu avea nici un drept; și noi știm că El Însuși, cele la care El avea dreptul nu a vrut să le primească de la cineva, decât numai de la Dumnezeu, singurul care este bun. [Ce ispită mai mare, mai tentantă ar putea fi pentru un om, decât să i se ofere toate împărățiile lumii? Mai mult nu se poate imagina. Însă această ispită nu a putut să atragă natura Domnului spre rău. Ce este „lucrul cel mai mic”? O bucată de pâine. Nici măcar aceasta nu era o ispitire la rău pentru Domnul, căci El a vrut chiar și aceasta s-o primească numai de la Dumnezeu (vezi Luca 4). – remarca redacției.]

Felurile de comportare ale cărnii (firii pământești)

Urmează felurile de comportare ale cărnii. Nu este suficient să le condamnăm, atunci când ele se ridică, ci ele trebuie respinse, și nu să le îmbunătățim, pentru ca astfel în locul lor să se vadă harul lui Hristos.

Gândurile rele

În încheiere ceva referitor la gânduri, care fără îndoială sunt cele mai chinuitoare și mai contagioase, deoarece ele sunt începutul oricărui rău. Căci orice ispită începe cu un gând. Dacă lui satan îi reușește să ne atragă atenția pentru propunerea lui, atunci terenul este pregătit pentru el ca să ne ajute să facem o acțiune rea. De aceea pofta trebuie mai întâi să se nască, înainte ca ea să devină păcat. Gândul lovește ca un fulger, dar dacă noi am suferit în carne îl vom alunga, așa cum alungăm o viespe. Dar dacă mă preocup cu gândul, atunci este păcat. Legăturile, cărțile, istorisirile și împrejurările sunt înclinate să ofere duhului nostru gânduri specifice lor. De aceea este necesar să fim veghetori cu privire la toate aceste lucruri, căci nu are nici un rost să se spună, carnea trebuie ținută în moarte, în timp ce noi îi slujim în

felul acesta.

Tradus de la: [Wie man es schafft von der Sünde zu lassen](#)

Titlul original: „How to ceace from Sin“
din *Ministry by James Butler Stoney*, New Series, vol. 10, pag. 221–225.

Traducere: Ion Simionescu